

STERKE

elf verhalen

STERK!

elf verhalen

Een uitgave van het Vitalis College – augustus 2008

Colofon

Een uitgave van het Vitalis College – augustus 2008
© 2008 het copyright van de verhalen ligt bij de auteurs

Inhoud

Woord vooraf van Henny Verbeek	<i>Waar maken wij ons sterk! voor?</i>	6
Souad Assila	<i>De perfecte zoon</i>	8
Wendy Wiebenga	<i>Open dag</i>	14
Henny Verbeek	<i>Drukte om niets</i>	20
Marion Schijvenaars	<i>De stoel</i>	26
Geert Jan Baaij	<i>Generaal Bauman</i>	31
Marieke de Ridder	<i>Sleutelen</i>	35
Souad Assila	<i>Verliefd</i>	43
Henny Verbeek	<i>Harry</i>	49
Indra Snepvangers	<i>Kiezen</i>	53
Wendy Wiebenga	<i>De toezichthouder</i>	59
Gert Kruitbosch	<i>Moordwif</i>	64
Dankwoord		70

Waar maken wij ons sterk! voor?

Wat is Vitalis? Waar staan wij voor? Elkaar sterker maken, dat is onze drijfveer, zowel binnen als buiten de school. Wie op het Vitalis komt studeren, zal het direct merken. Wij vragen veel van je, maar je krijgt er ook veel voor terug. Sterk!? Als je ervoor gaat, zeker! Drukte om niets? Nee, dat kennen we niet!

Deze bundel verhalen staat bol van voorbeelden waar studenten en medewerkers zich wél druk om maken, op school of buiten school, want het Vitalis College is sterk gericht op leren van en in de maatschappij.

Je vindt in de verhalen sfeerbeelden van mensen die iets willen bereiken en dat op een tragische of komische maar in alle gevallen eerbare manier voor elkaar weten te krijgen.

Dat is wat typisch bij Vitalis hoort: willen leren, ook al moet je je dan kwetsbaar opstellen. Wij, de medewerkers die deze verhalen hebben geschreven, ontkwamen daar ook niet aan. Ik moest bijvoorbeeld echt wel wat loslaten om in de huid van een leerling te kunnen kruipen. Maar wat een feest als dat dan opeens lukt!

Verhalen schrijven, ook al zijn ze gebaseerd op ware gebeurtenissen, vraagt een enorme inspanning en ik ben dan ook bijzonder trots dat

het ons zo goed gelukt is.

Mijn wens is dat deze verhalen jou ook sterk! inspireren!

Henny Verbeek
directeur

Souad Assila

De perfecte zoon

Dat profiel was nep. Geloof je dat? Niemand had door dat ik het was. Ik dacht dat het wel leuk zou zijn. Even lachen, toch? Maar nee, niemand lachte. Zelfs ik niet.

Ik wilde hem geen pijn doen, echt niet. Ik weet eigenlijk niet wat ik dacht. Gewoon, leuk. Het kwam zomaar in mij op. Dat geschreeuw thuis. Ik was het zat. Dat kan toch?

Toen zat ik op Hyves mijn profiel te bekijken en daar stond zijn lachende gezicht tussen de foto's. Ik klikte op hem en zag nog meer lachende gezichten op foto's. Blijde ouders die hun zoon omarmen. Ik voelde me gewoon klote. Kun je dat begrijpen? Blijde trotse ouders. Ik haat blije trotse ouders.

Dit is mijn tweede opleiding. Mijn vmbo heb ik ook maar nét gehaald. Bijna gezakt op wiskunde. Wanneer heb je nou wiskunde nodig? Ja, en toen moest ik kiezen. Nou ja, kiezen? Ik moest van mijn ouders een vervolgonderwijs doen en daarna ging de wet ook nog eens bepalen dat ik tot mijn achttiende naar school moet. Wie verzint zoiets?

Goed, ik koos een administratieve opleiding. Makkelijk, dacht ik.

Nou mooi niet. Keihard leren moest ik. Het schooljaar niet gehaald. Stomkop! Waarom lijk je niet meer op je zus? Die doet tenminste de universiteit. Ik weet niet van wie je het hebt! En dan beginnen ze tegen elkaar: Jouw zoon, mijn zoon.

Ik denk dat ze het liefst zouden hebben dat ik nooit geboren was. Als ik ooit een zoon krijg, dan zal ik hem knuffelen en zeggen dat ik van hem hou. Ook wanneer hij een fout maakt. Juist wanneer hij een fout maakt!

Goed, verplicht open dagen bezocht en zo bij het Vitalis terechtgekomen. Onderwijsassistent, kinderen ondersteunen bij het leren. Juist extra aandacht voor de kinderen die niet goed kunnen leren. Geweldig! Ik zal ze vertellen dat ze het wel goed doen. Met veel geduld een lesje met ze doen en de onderwijzer ondersteunen. Lekker buiten spelen met de kinderen. Ja, dat wil ik.

Mijn ouders vonden het een softe opleiding. Wist ik zeker dat ik niet iets anders wilde? Ik wist het zeker. Ik wilde helpen, mensen helpen. Ik wilde kinderen helpen.

Zo begon ik in september aan de opleiding OA, zo kort je onderwijsassistenten af. Ik kreeg een studieloopbaanbegeleider en een klas vol leuke meiden en één jongen. Zo'n blij jong dat alles mee heeft. Slim, en ouders die trots zijn. Ik haat ouders die trots zijn. Zijn vader is leraar en zijn moeder werkt als unit-manager in de kinderdagopvang. Sociale ouders. Leuke ouders. Leuke zoon, met wie ze blij zijn.

Iedereen in de klas had Hyves, dus maakte ik ook een profiel aan. Alle leerlingen toegevoegd om leuk vriendjes te zijn. Wat een lol. Hij had alleen maar klasgenoten op zijn profiel staan. Zie je, deze leuke slimme zoon is niet zo knap om te zien. Hij heeft een groot hoofd en een bril. Soms zegt hij rare dingen en dan moet iedereen lachen. De meiden vinden hem schattig. Schattig? Wat betekent dat nou weer? Ze flirten niet met hem.

Ik bekeek zijn profiel en toen ik de foto's zag van hem en zijn ouders, kreeg ik een idee. Ja, een vals idee, dat weet ik nu, maar toen vond ik het grappig. Dat dacht ik, grappig. Gewoon een lolletje, meer niet.

Ik zocht een foto van Wendy, een vroeger vriendinnetje dat met haar ouders naar Afrika was verhuisd, een heel knap meisje. Had van die trotse ouders die vonden dat hun kind wat meer cultuur nodig had. En voor ze het wist zat ze in Afrika cultuur te happen.

Bij haar foto een andere naam en wat vrienden toegevoegd, het ging zo makkelijk. Een klikje hier en daar en hij was uitgenodigd: Hoi knappe jongen. Zullen we vrienden worden?

Meteen die avond had hij gereageerd, onzeker en vriendelijk, met veel icoontjes. Je weet wel, van die lachende gele gezichtjes die een gevoel moeten uitdrukken. Ik reageerde weer terug en voor ik het wist was het dik aan. Dik aan tussen mijn klasgenoot met trotse ouders en het meisje dat eigenlijk alleen op Hyves bestaat.

Het werd erger toen hij er op school over ging vertellen. De meiden smulden ervan. Zelfs de studieloopbaanbegeleider vond het leuk. Iedereen was blij voor hem.

We hebben les, dacht ik dan. Ik kom hier om te leren, maar toch kon ik niet ophouden met op zijn profiel te reageren.

Het liep uit de hand, dat zie ik nu in, maar toen? Ik wilde gewoon een grap uithalen, had niets met hem persoonlijk te maken, met dat hij lelijk was of zo. Ik bedoelde er niets mee.

Hij werd verliefd en vertelde dat aan iedereen, de stomkop!

En net toen ik besloot ermee te stoppen, eindelijk echt te stoppen, ziet dat rotkind me in het open-leercentrum. Tamara uit mijn klas. Ze ziet dat ik het profiel van Wendy voor me heb.

Hoe kon ik zo stom zijn het profiel op school te bekijken?

Zonder iets te zeggen kwam ze dichterbij. Ik wilde het nog wegklikken, maar ze zag het al, ze zag dat ik ingelogd was als Wendy. Betrapt!

Eerst reageerde ze boos op mij maar toen liep ze meteen weg om het aan de rest van de klas te vertellen. Als versteend bleef ik zitten. Was dat geen opluchting wat ik voelde?

Die stomme jongen begon te huilen en mijn klas kotste me meteen uit. Ik moest me verantwoorden bij de studieloopbaanbegeleider en

de coördinator. Ze waren zo boos en teleurgesteld. Waarom ik dat heb gedaan? Of ik soms dacht dat het grappig was? Hoe ik me zou voelen in zijn plaats?

De leukste vraag was nog hoe ik zelf nou dacht dit op te lossen! Ja, weet ik veel! Ik zei toch dat het me speet. Was dat niet genoeg?

En nog was het niet genoeg. De dag daarop moest ik op school verschijnen voor een tweede gesprek met de coördinator, dit keer met de perfecte zoon erbij. Dat waren de regels. Een gesprek, of een andere school zoeken.

Ik was aan het begin van dat gesprek zo in de war dat ik me niet kon concentreren. Te veel aan mijn hoofd. De coördinator zag dit en vroeg de perfecte zoon even naar buiten te gaan.

Ze keek me aan maar zei niets. Ik durfde haar niet aan te kijken, al zag ik dat haar ogen vriendelijk en zacht stonden. Na een lange stilte vroeg ze me wat er nu eigenlijk aan de hand was. Ik voelde tranen opkomen en begon te vertellen. Alles, echt alles kwam eruit. Mijn moeder die mij als een mislukking beschouwt. Mijn vader die een ander heeft en denkt dat mijn moeder het niet weet. Haar woede die steeds op mij afgereageerd wordt. Mijn zus die studeert aan de universiteit en nooit meer thuis komt, sinds het geschreeuw is begonnen. Ik die niet kan wachten tot ik ook uit huis kan.

Of ik met mijn ouders kon praten over dingen die op school

gebeurden? Nee! Nou ja, misschien moet ik het eens proberen. Ik weet niet of ze luisteren.

Of ik anders met een vreemde wilde praten, een vertrouwenspersoon? Van het servicecentrum?

En toen die lastige vraag weer, hoe ik zelf nou dacht dit op te lossen! Nu moest ik met een antwoord komen, een oplossing bedenken. Laten zien dat ik wist dat ik fout zat.

Ten einde raad zei ik dat ik met de perfecte zoon zou praten. De coördinator knikte tevreden en de perfect zoon kwam weer binnen.

Waarom ik het had gedaan? Of ik het fijn vond om hem zo voor de gek te houden? Wat een vragen! En ik antwoordde door de ene keer mijn schouders op te halen en de andere keer nee te zeggen. Wat een gesprek! Toen vertelde ik hem over mijn ouders en dat het me echt speelt.

Ik mag blijven op Vitalis, met een officiële waarschuwing in mijn dossier. Pesten, ook digitaal pesten, wordt hier niet getolereerd, zo zeiden ze me. Ik ben al lang blij dat ik mag blijven. Ik wil kinderen helpen. Ondersteunen. Spelen. Blij maken. Nu nog mijn best doen om het goed te maken met mijn klas. Hij kwam nota bene voor me op. Begrijp je dat nou? We zijn zelfs vrienden aan het worden, de perfecte zoon en ik. Heb ik eindelijk een begripvolle vriend! Snap jij dat?

Wendy Wiebenga

Open dag

Gatver, open dag, afgrijselijke gedachte. Enig draaglijke was dat mijn vader niet mee ging, die zou dan steeds het woord voeren. Maar ook zonder hem zou het opvallen dat ik dik was en een pukkel op mijn kin had. Ik zat liever op de bank met een groot stuk chocola naar een zwijmfilm te kijken.

Het schooljaar was bijna afgelopen en ik genoot van in mijn bed liggen, net zo lang als ik wilde. Van steeds wat eten als ik dat wilde. Maar nu kwam het er weer op aan. Vandaag werd een ramp, een absolute ramp.

'Simone!' riep mijn vader. 'Schiet op, het ontbijt staat klaar, over een kwartier moet je de deur uit en ik wil nog van alles met je bespreken.'

Zo ging het nu altijd, mijn vader de regelaar.

Ik rende snel de trap af, had eigenlijk wel honger. Beneden zat mijn vader achter de netjes gedekte tafel vol met broodjes, crackers, chocoladecroissants, tjonge, wat was ik daar dol op. Wachtend op de preek van mijn vader schoof ik aan. Ik wilde graag zo'n croissantje nemen, maar vreesde dat al die slanke dennen op het Vitalis College naar me zouden staren of ze een vrouwelijke sumoworstelaar voor zich hadden. Dan maar een cracker die volgens de verpakking minder vet

had, daar mocht ik er toch wel een van nemen.

Daar begon hij: 'Simone, vergeet je niet te vragen hoe het zit met de stages? En denk je aan een folder met de kosten? Trek trouwens wel iets sportiefs aan, je moet een goede indruk maken. En ik wil ook nog even weten wat het werkgebied...'

'Nee, pa!' riep ik. 'Als je dat allemaal wilt weten, dan vraag je het zelf maar.'

Ik draaide me om en liep naar boven. Iets sportiefs aantrekken, het idee alleen al! Ik ging echt niet in een joggingpak, dan zag je alles blubberen. Zo viel ik al genoeg in het oog. Nee, nu mijn vader meeding, hoefde ik gelukkig niet op de fiets. Kon ik fijn in mijn mooiste spijkerbroek die al klaar lag met een zwart bloesje, maatje tweeënveertig.

Kreun, hoe kon dat nou? De weegschaal gaf negenenvijftig en een halve kilo aan. Ik was toch niet van dat ene crackertje een halve kilo aangekomen in een tijd van hooguit een minuut of vijf? Reageerde die cracker met minder vet soms op mijn stemming? Gelukkig kreeg ik de knoop van mijn broek nog net dicht. Eigenlijk zou er een maatje tweeënveertig half op de markt moeten zijn.

Waar ik ook keek op het Vitalis College, overal zag ik prachtige mensen lopen in niet meer dan maatje vierendertig. Mijn vader zette ik af bij de voorlichtingsronde. Na het volgen van de borden die her en

der verspreid hingen, kwam ik in de ruimte der kwellingen, de gymzaal. Maar waar lette ik nou zo op? Op die slanke dennen! Zo dik was ik toch ook weer niet? Ik liet toch een verrukkelijke chocoladecroissant liggen om er beter uit te zien, omdat ik echt graag gymlerares wilde worden. En ik had nergens gelezen en nooit gehoord dat je voor de opleiding max maatje veertig mocht hebben.

In de gymzaal van zeker twintig meter lang en zestien meter breed hing die geur die ik zo haatte, die geur van rubber en zwetende mensen. Ik was nog maar net binnen of daar kwam al zo'n typische gymleraar op me af. Een klein, kalend grijs mannetje met een trainingsbroek uit het jaar nul en een fluitje om zijn nek.

'We beginnen net met een workshop spinning, doe je mee?' vroeg de leraar.

Spinning, fietsen op een stilstaande fiets met als enige eindbestemming: vetverbranding. Ik wilde wel, maar had net al moeite met mijn knoop, dus als ik op zo'n fietsje ging zitten dan zouden er allemaal rolletjes over de rand van mijn broek heen komen. De blikken van de maatjes vierendertig zag ik zo al voor me.

'Bedankt,' zei ik tegen de leraar. 'Ik kijk eerst nog even rond.'

Na een korte blik op de fietsers, begaf ik me richting aula. Daar kon ik algemene informatie vinden en een inschrijfformulier. En belangrijker, daar viel ik minder op tussen de vele ouders. Daar geen vierendertigers die loerden naar dat onaantrekkelijke lijf van mij.

Bij de deur van de aula stond een judoka met om zijn nek een mandje met de tekst: Vitaal hapje.

‘Lust u misschien een appeltje?’ vroeg de judoka. Ik wist niet hoe snel ik hem moest passeren en deed net of ik hem niet had gehoord. Het was vast een leerling van het CIOS, anders stond je toch niet in je judopak met een mandje om je nek. Mijn maag knorde wel, maar als ik van een cracker al een halve kilo aan kwam, dan ook maar geen appel.

In de aula rook het naar warme broodjes. Ik wist dat er op het Vitalis ook een bakkersopleiding zat, maar dat die vandaag ook open dag hield, verbaasde me. Heerlijk die geur. Als ik nou alleen maar even ging kijken of het er echt zo lekker uitzag, alleen even kijken?

Ik liep mijn neus achterna tot ik midden in de aula werd aangesproken door een man in een CIOS-trainingspak: ‘Heb ik jou niet net in de gymzaal gezien?’

Hij keek me aan met een donker paar ogen terwijl hij zijn halflange haar van links naar rechts liet zwaaien. Ik was uitverkoren door deze versierder, hij maakte me het hof. De man van mijn dromen had mij opgemerkt in de gymzaal, mij tussen al die vierendertigers!

Wakker worden Simone, dit was natuurlijk onzin. Hij was vast niet echt in mij geïnteresseerd zijn, het was gewoon een CIOS-meneer.

‘Was je daar omdat je iets met sport wilt gaan doen?’ vroeg hij met een ernstige blik.

‘Ja, ik wil al van kinds af aan lerares gym worden maar...’ Nog voor

ik mijn zin had afgemaakt, onderbrak hij me met een enthousiaste uitroep: 'Geweldig beroep, gymleraar!'

Voor het eerst die dag voelde ik me wat rustiger worden.

'Waarom doe je niet mee aan dat spinnen?' vroeg hij vriendelijk.

'Dat durf ik niet.' En tot mijn grote schrik spoot het eruit: 'Ik ben dik, ik heb een pukkel en iedereen kijkt daarom naar me.'

Hoe kon ik zo stom zijn, net nou ik aandacht kreeg van die prins op het witte paard!

'Dat idee is nergens voor nodig,' zei mijn droomprins terwijl hij zachtjes een hand op mijn schouder legde. 'Ik neem je mee voor een vetmeting en dan zul je zien dat je er helemaal niet zo slecht voor staat als je jezelf aanpraat.'

We gingen een apart hokje in waar ik mijn schoenen uit moest doen. 'Zo, kom maar mee,' zei hij lachend. 'Ik haal de cameraman erbij en leg het vast op foto!'

Wat gênant, wat was ik toch een kluns. Nou zou hij ook nog eens weten wat mijn vetpercentage precies was.

Maar toen hij even later triomfantelijk met de uitslag kwam, voelde ik mijn hart bonzen van verbazing.

'Een gemiddelde vrouw van jouw leeftijd en met jouw gewicht heeft een percentage van vijftwintig. Jij hebt maar een percentage van drieëntwintig komma één. Zie je wel, ik dacht het al!'

Ik was dus normaal, niet anders dan anderen, niet té dik, wat niet

wegnam dat die pukkel nog steeds mijn gezicht ontsierde.

‘Hoe was het bij jou?’ vroeg mijn vader toen ik hem weer trof op de afgesproken plek bij de inschrijfbalie.

‘Verwarrend, pa, één van de verwarrendste dagen van mijn leven. Maar ik heb mooi de knoop doorgehakt en mijn inschrijfformulier achtergelaten bij mijn prins op het witte paard, ik bedoelde bij mijn toekomstige CIOS-docent.’

Terwijl mijn vader me verbaasd aankeek, pikte ik nog net een Vitaal hapje mee. Wat een dag!

Henny Verbeek

Drukte om niets

Wat een drukte om niets, te gek voor woorden. Iemand zo behandelen voor een kwartiertje te laat! Had ze Ailah niet op haar kantoor kunnen roepen om haar erop te wijzen dat binnen verzorgingstehuis de Eikenhorst “afspraak is afspraak” geldt, dat procedures heilig zijn? Nee hoor, ze moest haar nodig in het bijzijn van ons, BBL-leerlingen van de opleiding Verzorgende, de les lezen, de les lezen, meer de vloer aanvegen. Ongegeneerd en vernederend. En dan haar afkomst er nog bij halen ook. Alsof alle Somaliërs er schuld aan hebben dat Ailah wat te laat was. Het valt nog mee dat ze de profeet er niet bij haalde. Misschien toch een beetje bang dat ze in de ban gedaan zou worden. Afgemaakt werd Ailah, in de hoek gedrukt, in de touwen geknoopt. Als een dode mus stond Ailah erbij en ik maar mijn mond houden, kwaad en bang tegelijk. Natte handen, kloppende slapen. Nee hoor, ik moest zo nodig mijn mond dicht houden, geen onvertogen woord, lafbek. Ja achteraf bij Ailah langsgaan om haar te troosten, dat Bella het niet zo meent. Hoe weet ik dat nou? Dat Bella misschien wel ongesteld was of slecht geslapen had. Onzin, ik had voor Ailah op moeten komen. Verdomme, dat oefenen we op school toch vaak genoeg in rollenspelen. Gemakkelijk

gezegd “als je er echt bent voor anderen, krijg je zelf ook steun terug”, nou mooi niet dus. De werkelijkheid is toch anders, bedreigend, onveilig.

Ik moet Arie maar eens gaan halen voor de fysio. In de wat kale en lege kamer zit hij in zijn rolstoel bij de eettafel. Verlepte rozen hangen in een vaas. ‘Goedemorgen Dirk,’ klinkt mij vrolijk tegemoet. ‘Hoe was je dag gisteren op school. Heb je nu eindelijk je veterdiploma gehaald. Kan je eindelijk mijn instappers eens fatsoenlijk aantrekken.’

Arie, een echte Rotterdammer, ruwe humor, maar wel echt. Neemt geen blad voor de mond. Vind ik wel prettig, mijn collega’s wat minder. Ze vinden hem maar lomp en kwetsend. Hij is alles wat ik graag zou willen zijn. Gewoon lekker zeggen wat je vindt, van je afbijten. Niet alles pikken wat ze zeggen.

Ik ontwijk de vaalbruine leren fauteuils en ga recht tegenover Arie staan, de tafel tussen ons in. ‘Je hebt je ontbijt niet op, Arie!’

‘Zeg jochie, kijk eens hoever het bord van de rand afstaat. Daar kan ik met mijn korte armen toch niet bij. Ik verhonger nog eens door jou.’

Geen trek dus. Thee en vruchtensap heeft hij wel opgedronken, zelfs de karaf water is leeg. Het broodnodige vocht is binnen. ‘Ik ga je naar de fysio brengen Arie. We hebben nog een kwartier. Geen tijd meer om je schattige turnpakje aan te trekken.’

‘Zeg Dirk, ik vind dat je me altijd zo goed helpt, ik vind dat je iets extra’s verdient,’ schmiert hij. ‘Kan je mij niet naar de markt brengen

in plaats van naar die sadist. Koop ik een lekker scholletje voor je bij Vissie van Lizzy.'

'Nee Arie, ik ben bang dat ik problemen krijg met Bella als ik je niet op tijd bij de fysio aflever.'

Bang? Echt wel. Niet zomaar gezegd. Ik zou het echt niet durven. Bella, eigenlijk een goede naam, Bella, Beulla, La Beul. Volgens mij wordt je karakter bepaald door de naam die je van je ouders krijgt. Daar zouden ze rekening mee moeten houden, zoals Thierry, die zorgt voor herrie, Lars is dwars, maar Ailah is aai haar en Arie bombarie. Klopt als een bus. Dirk is, ja wat is Dirk eigenlijk?

'Bang, bang,' zegt Arie. 'Weet je wel wat angst is, Dirk? Als je bommen hoort, de muren om je heen instorten, en overal het helse gegil van kinderen. Heb je dat overleefd, dan ben je nergens meer bang voor. Voor een scholletje hoef je al helemaal niet bang te zijn, een dood vissie is een dood vissie. Weet je wat pas om bang van te worden is? Alleen in een coupé vol Amsterdammers, da's pas eng. Het mooiste van 020 is nog altijd de laatste trein naar Rotterdam. Kom, doe me maar een sjaal om, als het effe kan zonder mij mijn nek om te draaien, dan we gaan naar Lizzy.'

'Arie, nu ben jij toch degene die bang is,' probeer ik uitdagend. 'Je durft niet naar de fysio, bang voor een beetje pijn misschien. Je knijpt 'm voor de fysio. Je hebt niet genoeg lef om steeds te merken dat er geen beweging meer in je benen zit.'

Verdomme, wat zeg ik nou! Dat kan toch niet, dat mag niet.

‘Dirk, nou moet je niet ouwehoeren. Die pezenkrijper krijgt toch geen leven meer in mijn benen. Verloren tijd. Weet je wat hij zou moeten doen. Hij moet ze er maar afhalen. Twee keer zagen, twee keer afhechten, klaar is Aar. Hoef ik geen lange broeken meer te kopen, alleen korte, hou ik nog geld over ook. Het enige waar mijn benen voor zorgen is koppijn. En daar helpt alleen een vissie. Weet je dat de beste vetten in vis zitten en dat die goed zijn voor je hersenen? Ik heb mijn hele leven vis gegeten, daarom heb ik ze nu nog allemaal op een rijtje. Misschien dat dat jou ook nog eens verder helpt. Dus zet je handen aan het stuur en breng me naar Lizzy.’

Ik loop langs de tafel, geef hem een aai over zijn bol en grijp de rolstoel. ‘Handen aan de handvatten ja, en óp naar de fysio.’ Voorzichtig manoeuvreer ik tussen de stoelen door naar de deur.

Getver, wat een lucht. Wat ruik ik, urine, bloemenwater? Waar komt dat nu weer vandaan, toch niet van Arie? Ik kijk over zijn buik langs naar zijn kruis en zie een kleine donkere streep verschijnen. Nee hè, niet nu. Ik hoor Bella al te keer gaan. Dirkie, Dirkie, het wordt echt niets met jou. Je bent niet eens in staat om onze “schatten” op tijd op hun afspraak te brengen. Lesgeld, weggegooid geld. Het lukt je nu niet en het zal je nooit lukken ook.

Mijn rug wordt klam en mijn handen zwemmen om de handvatten. Arie snel wegbrengen, net doen of ik niets gemerkt heb? Geen optie.

Douchen voor je de deur uitgaat, schoon de straat op, zei mijn moeder altijd. Shit, dit krijg ik nooit voor elkaar, én schoon én op tijd. Het een of het ander, neem een besluit, sta niet te treuzelen, kies.

Arie of Bella, Bella of Arie. Bella, Bella, Bella, Arie. Hun namen draaien door mijn kop, koud, meedogenloos. Ik weet niet hoe ik moet handelen. Wat zou Koos ervan zeggen, mijn begeleider van school? Vaak genoeg gehoord: regels zijn regels, afspraak is afspraak. Vaak genoeg gehoord als ik eens een afspraak was vergeten. Maar bij een rollenspel was het ook wel eens de conclusie dat je niet altijd een afspraak kan nakomen. In wat voor situatie was dat ook alweer? En moest je dan niet je gezonde boerenverstand volgen? Dat moet ik maar worden, boer, boer zoekt werk. Zit ik tenminste de hele dag in de drek. Kan ik er aan wennen. Doe waar je goed in bent, doe waar je volgens jou goed aan doet. Als je er alleen voor staat, ben jij de enige die raad weet. Doe dan niets wat tegen je eigen normen en waarden indruist, wees echt. Dat is je enige houvast. Dat is waar je trots op kan zijn. Al het andere is fake.

Ijs staat op mijn voorhoofd, pegels hangen voor mijn ogen, ik voel krampen in mijn buik. 1-2-3-4 inademen, 1-2-3-4 uitademen, 1-2-3-4 stop. Ambulances rijden ook door rood. De rupsen op mijn rug kriebelen wat minder. 1-2-3-4, 1-2-3-4, 1-2-3-4. Het ijs smelt, water druppelt voor mijn ogen langs. Bella verdwijnt, Arie komt weer in beeld.

Hij kijkt me stuurs aan met zijn kleine ogen tussen de rimpelige lagen eromheen, zijn hoofd schuin naar achteren gedraaid. Ik zie mezelf in een wolk van waterdamp, uitwasemend en opdrogend. Ik grijp de handvatten, voel een stevige greep. Ik draai de stoel om en rij Arie de kamer weer in. Riem los, tillen, broek uit, de lekkende luierbroek uit.

Arie zeurt rustig door om schol. Hij zal wel niets meer kunnen ruiken, wie heeft er anders in deze stank nog steeds trek in vis. Alhoewel, paling floreert in rottende kadavers, dus er is een verband. Wat is eigenlijk Aries achternaam, Vis?

Snel en behendig verschoon ik Arie. Dat kan ik tenminste goed, daar zal niemand over klagen. Luierbroek in plastic zak, natte broek in wasmand. Tenminste iets onder de knie. Toch niet voor niets geweest. Goed gedaan, Dirk. Raam open. Frisse lucht. Mijn chaos waait het raam uit.

De lift laat uren op zich wachten, daalt trager dan ooit. 'Goedemorgen Marja,' groet ik de fysio. Ik zet Arie midden in de lege ruimte. 'Arie wil vandaag een behandeling-speciaal en een gesprek vis-à-vis.' De klok wijst tien over tien. Bella zit vast op me wachten.

Marion Schijvenaars

De stoel

Haar leidinggevende vond dat Eline wel een stagiaire kon begeleiden. Jemig, dacht dat mens dat zij hier niets te doen had? Eline had nog wat tegengesputterd maar haar leidinggevende was niet te vermurwen, die stagiaire kwam er gewoon.

Vandaag is het dan zover. Een jonge meid van zo'n zestien lentes loopt lachend de receptie binnen. 'Hoi, ik ben Meike en kom hier stage lopen. Ik hoop hier veel te leren want receptiewerk lijkt me zo geweldig. Het liefst ga ik bij een internationaal bedrijf aan de slag waar ik ook Engels en Duits kan spreken. Eigenlijk zou ik nog liever naar het buitenland willen. Op de receptie van een hotel of zo. Lijkt me ook heel leuk, als er maar genoeg te beleven is.'

Ook dat nog, sturen ze een kwetterend jong ding op Eline af dat nergens voor terugdeinst. Die zit haar natuurlijk de komende vijf maanden drie dagen per week op de lip! Maar zien hoe dat gaat lopen.

Het jonge ding trekt haar jas uit en ploft neer op Eline's stoel. 'Oh, is dit jouw stoel en wil jij hier zitten? Ben benieuwd wat je allemaal gaat uitleggen. Hoe vaak gaat de telefoon en hoe neem je op?' Ze wisselen van stoel en Eline begint half stotterend de taakomschrijving toe te lichten. Ze is nu al zenuwachtig van het opgewonden gebrabbel en

zou het liefst rechtsomkeert naar huis willen. Nog zeven uur te gaan vandaag.

Ze legt Meike geduldig uit wat er van een receptioniste verwacht wordt. Na vijf minuten onderbreekt Meike haar verhaal: 'Is de telefoon soms stuk, hij is nog steeds niet gegaan. Ik hoop dat er wel wat te beleven is hier, anders verveel ik me kapot. Kan ik hier niet internetten en chatten?'

'Nee,' zucht Eline. 'De telefoon gaat straks vaker dan je lief is en natuurlijk mag je hier geen privé-dingen zitten doen!' Ze geeft haar een kopie van de huisregels, waarop Meike zachtjes zegt: 'Wat suf hé!' En dat op haar eerste dag.

Thuis smijt Eline haar tas in een hoek van de kamer en ruimt grommend en foeterend de vaatwasser uit. Als haar man vraagt wat er is, kan ze het niet opbrengen dit stomme verhaal te vertellen. Eenmaal in bed kan ze de slaap niet vatten en begint het piekeren pas goed. Hoe kan zo'n jonge griet haar binnen een dag volledig over haar toeren krijgen? Het stotteren, dat ze zo zelfstandig had overwonnen, is in een klap weer terug. Net als haar angst om uitgelachen te worden door degene die ze aan de telefoon heeft.

Vol tegenzin fietst Eline de volgende dag naar haar werk. Meike zit pontificaal op Eline's stoel, druk aan het chatten terwijl ze ook nog

eens iemand aan de lijn heeft. Zo te horen heeft ze het niet tegen een vreemde: 'Ik hoop dat er vandaag wat meer te beleven is en dat ze ook wat nuttigs te melden heeft. Gisteren wat het echt supersaai. Als dat zo doorgaat weet ik niet of ik dit volhoud.'

Met een nadrukkelijke klap trekt Eline de deur achter zich dicht en blijft midden in de receptie staan. Meike schrikt op van haar telefoongesprek. 'Uh, ik bel je. Goedemorgen Eline, ik uh ga wel weer op mijn eigen stoel zitten.' Zonder iets te zeggen zet Eline zitten haar stoel terug in de ooit zo zorgvuldig ingestelde standen.

Gelukkig komt er op dat moment een opgewekte collega een mailing brengen met veel vriendelijk gedoe. Eline legt Meike uit hoe het frankeerapparaat werkt en gaat koffie halen om even op adem te komen. Als ze terugkomt, is de post onaangeroerd en is Meike druk in de weer met haar mobieltje. Ook op de telefoon reageert de stagiaire niet.

Door de opwinding en de zenuwen begint Eline aan de lijn te stotteren. Tot overmaat van ramp is het haar baas die dat nog nooit bij haar heeft gehoord. Als Meike ook nog eens gaat giebelen, breekt Eline het gesprek af en vlucht naar buiten.

In de koude herfstwind komt Eline tot rust. Weglopen is geen optie, dat snapt zij ook wel. Ze kan beter maar direct bij haar baas aankloppen, die zal wel een oplossing weten.

Als ze haar hart heeft gelucht zonder ook maar één keer te stotteren, vraagt hij vriendelijk: 'Hoe denk je dit op te lossen, Eline?'

Ze kijkt hem niet begrijpend aan. 'Daarvoor kom ik bij u. Er is met dat kind geen land te bezeilen!'

'Nou, nou. Heb je wel afspraken met haar gemaakt voor ze aan haar stage begon? Over de periode bijvoorbeeld om te wennen aan de nieuwe situatie. Je kunt niet van een stagiaire verwachten dat ze gelijk ingewerkt is en van alle regels en gewoonten op de hoogte. Weet je wel wat haar leerdoelen zijn?'

'Maar ik wil helemaal geen babbelkous om me heen!' Ze voelt het schaamrood op de kaken komen. Als ze niet zo koppig was geweest, had ze natuurlijk stilgestaan bij een zorgvuldige voorbereiding. Stom!

'Eline, een babbelkous met een verkeerde instelling, daar kunnen we natuurlijk niets mee. Dus gaan we nu samen naar Meike om haar te vertellen dat haar gedrag niet door de beugel kan. Maar jij, beste meid, moet tegen dit soort situaties opgewassen zijn. Je raakt veel te makkelijk van je stuk als je ook maar even op je vingers wordt gekeken. Je laat je veel te makkelijk door collega's de les lezen. Dat is jammer, want je bent een hele goede kracht. Dus stel ik voor dat je daarmee aan de slag gaat.

Een paar gesprekken met een coach kunnen er al voor zorgen dat je sterker in je schoenen staat. Denk er rustig over na, slaap er een paar nachtjes over. Maar nu eerst geval Meike oplossen, dat kan geen dag wachten!'

Met een hoofd vol verwarrende gedachten loopt Eline met haar baas naar het jonge ding dat dit alles tweeweg heeft gebracht. Net als een uurtje terug, vangt ze een telefoongesprek op dat Meike duidelijk voert met een van haar vriendinnen. 'Joh, ik ben bang dat ik nu weg moet bij het Vitalis en dat terwijl ik juist had gehoopt hier veel te leren. Gisteren zat ik maar te kletsen en vandaag houd ik van de zenuwen mijn grote mond juist weer dicht. Door mijn stomme gedoe is mijn stagebegeleidster net boos weggelopen. Ik ook altijd! Wat moet ik nu doen?'

Eline krijgt medelijden met Meike die net zo onzeker blijkt te zijn als zijzelf. Ze kijkt haar baas aan en fluistert zachtjes dat ze Meike nog een kans wil geven. Haar baas grinnikt en knijpt haar vriendelijk in haar bovenarm. 'Je kunt het wel zonder mij af, dunkt me zo. Laat je toch niet kisten door zo'n jonkie.'

Eline slaakt een zucht van verlichting en loopt naar haar stagiaire toe. 'Hé Meike, zullen we onze samenwerking opnieuw beginnen?'

Geert Jan Baaij

Generaal Bauman

We noemen haar de generaal. Aantreden, de generaal heeft op het alarm gedrukt, zeggen we dan. En, hoe ging het vannacht met de generaal? Is de generaal al gewassen vandaag? Nou ja, dat bedoelen we niet kwaad, zij is niet de enige met een bijnaam, of beter, met een koosnaam, en dat klinkt meteen een stuk gezelliger. Toe maar, gezellig, nou ja, dat kan van mevrouw Bauman niet gezegd worden. Ze woont hier nu toch al ruim vier jaar en gezellig is ze in al die tijd nooit geweest, tenminste, zo heb ik haar nooit ervaren. Beleefd wel, zeker in het begin, heel beleefd zelfs, voorkomend, maar altijd afstandelijk hè. Ach, ze is bijna negentig jaar, ze stamt uit een ander tijdperk, toch? En nu wacht ze op het einde, op haar dood, want zo is het gewoonweg. En denk niet dat ze dat niet beseft, want natuurlijk beseft ze dat. Hoe zou dat toch voelen, vraag ik me af. Ik ben nu dertig, heerlijk zwanger en blij, je kunt het aan mijn buik al geweldig goed zien. Thuis verslind ik stapels tijdschriften vol stralende babykamers, babykleertjes en babyvanalles... Evert raakt er gestoord van, zegt hij, maar niet echt hoor, mijn lieve vent. Weet je, ik ben gelukkig, ik heb nog een vol leven te gaan en ik vind het heerlijk om dat te kunnen zeggen. Mevrouw Bauman kan dat niet zeggen, want zij is zo goed als klaar met haar

leven, en als ik zie hoe hard ze achteruit gaat ben ik bang dat het geen vol jaar meer zal duren. Ze dementeert in een rap tempo, ik ken dat, want ik heb het al zo vaak zien gebeuren. Ik hoop oprecht dat ze straks niet naar een verpleeghuis moet, want dat verdient ze niet. Zal ik uitleggen waarom? Dat is heel eenvoudig. Ze is een trotse vrouw, een lerares, haar man was een belangrijk persoon, ooit was ze zwanger en gelukkig, net als ik nu, dus ik heb bewondering voor haar, ontzag, want ze is niet zomaar de eerste de beste maar een vrouw die altijd haar leven in eigen hand had en dat straalt ze uit, nu nog steeds. Ze is bijzonder, ze is lastig en onaardig, dus meestal vreselijk vervelend, maar ze is bovenal een waardevol mens, ook al is ze oud en versleten. Weet je, ze heeft ooit, in het begin van haar verblijf hier, een pianoconcert gegeven in de recreatiezaal. Echt waar, kippenvet, zo mooi, en als er nu iemand niets om klassieke muziek geeft ben ik dat wel... Dus zo denk ik over haar, en ook over onze andere bewoners, want zonder al die oude mensen was ik niet geweest die ik ben en had ik beslist niet gehad wat ik nu allemaal heb. Begrijp je wat ik bedoel? Weet je, ik wissel regelmatig een paar woorden met haar zoon, een sombere man, achter in de vijftig schat ik hem, heel beleefd, precies zoals zijn moeder was vier jaar geleden. Hij is bezorgd om haar, hij vraagt mij hoe het met haar gaat en hij neemt altijd haar fijne was mee die dan een paar dagen later weer netjes opgevouwen in haar kast ligt. Hij bezoekt haar vaak. Het zijn wel korte bezoeken maar hij komt altijd. Weet je, er zijn

bewoners die nooit bezoek krijgen, echt helemaal nooit, van niemand. Ronduit triest vind ik dat... Vooruit, de oude mevrouw Bauman, over haar gaat het. Ik ben niet altijd even vriendelijk tegen haar, dat weet ik. Ik ben vaak vermoeid, want we zijn hier chronisch onderbezet. Gewoonweg een centenkwestie. Ja echt, ik hoop oprecht dat de moeder van onze fijne minister president poppenstront vandaag nog in een verzorgingstehuis verzeild raakt, samen met al die fijne moeders van onze dikbetaalde managers. Geen geld voor de zorg maar wel allemaal een vette leaseauto onder hun kont, en een gereserveerde parkeerplaats, vlak naast de ingang. Het gaat in de zorg alleen maar over bezuinigen en dat betaalt zich uit. Mijn nieuwe collega's zijn vaak slecht gekwalificeerd en dat maakt ze onhandig, onzeker en vaak onaardig. Heel begrijpelijk. Maar toch, ik heb een prachtig beroep en ik houd van ze, van al die oude mensen samen met de dingen die voor hen voorbij zijn gegaan. Inclusief mevrouw Bauman. Ik ben ondanks alles trots op mijn collega's en op dit tehuis. Ik houd van het kind in mijn buik en ik bewonder de jonge mensen die mettertijd de fakkel van mij over gaan nemen en die, wie zal het zeggen, mij ooit nog eens zullen verzorgen.

Goh, ik kan nogal sentimenteel uit de hoek komen de laatste tijd, ik weet het, en dat komt beslist door mijn zwangerschap, want normaliter ben ik best wel een harde tante.

Ach, luister, huiver en glimlach, het alarm gaat, stipt tien voor

zeven, maandagmorgen, de generaal verlangt haar troepen, je kunt er de klok op gelijkzetten.

Generaal Bauman is het derde deel van het drieluik *Rollatorparadijs* dat je kunt opvragen via g.baay@rocwb.nl

Marieke de Ridder

Sleutelen

Ik ben altijd streng geweest, maar redelijk. Neem die eerste zin goed in je op, want daar draait het om in het verhaal dat ik je ga vertellen. Wat ze ook van me zeggen, het zijn de vooroordelen die mensen aan het praten brengen. Ze kijken niet goed en ze denken niet na. Ze praten elkaar na, of de een of andere onbenul van de televisie die elke avond aanstaat omdat ze te dom zijn om een motor in elkaar te zetten, te sloom om te sporten of te lui om een boek te lezen.

Had ik niet dag in dag uit doorgezet, dan was ik nu geen teamleider bij de douane, want aangewaaid kwam het me niet. Tegenwoordig heeft iedereen dyslexie, maar toen ik klein was dachten ze dat ik achterlijk was. Dat bedoel ik.

Ik ben altijd streng voor mezelf geweest, zo ben ik opgevoed. Mijn vader zei altijd: 'je kan een ontsteking niet half afstellen, of driekwart. Je stelt hem af of je stelt hem niet af, niets ertussenin.' Om te weten hoe je dat doet, moet je gedisciplineerd te werk gaan, nadenken, doorgaan tot het putje zoals mijn zoon Berend het formuleert. Discipline ja, niets mis mee, anders gaat het niet. Zo is het en niet anders.

Jacob snapte dat, collega Jacob, mijn maat, mijn vriend. Hij

had het vast fantastisch gevonden dat Berend ook voor een geüniformeerd beroep heeft gekozen. Jacob met wie ik drie keer per week een flinke wedstrijd reed, waarna we steevast in mijn schuurtje onze fietsen schoonmaakten, één ijskoud biertje erbij. Tot hij ziek werd, twee jaar terug alweer. Jacob had het vaker over de fijne gouden lettertjes op zijn hemelsblauwe fiets dan over de schoonheid van de derailleur, maar dat maakte mij niets uit. Jacob die het nooit kon laten even een arm om me heen te slaan als we van de fiets stapten, vriendschappelijk maar toch registreerde ik of iemand het zag. Gek dat ik daar nu opeens aan moet denken! Zo'n gebaar, hoe vaak had hij dat niet gemaakt. Jacob die de verpleging in wilde maar niet zo'n 'meidenberoep' mocht van zijn vader. Niet dat hij daar ooit over klaagde, nee, al was het soms een rare. Misschien wel té streng voor zichzelf! Het huwelijk bijvoorbeeld, dat vond hij niets voor hem. Ja, een rare, maar daar spraken we nooit over.

Sinds ik alleen leef, sta ik er vaker bij stil dat ik hem gewoon nam zoals hij was, en hij mij, denk ik. Ik mis hem meer dan mijn ex. Zij noemde me de slaaf van mijn fiets, waaruit blijkt dat zij ze er in wezen niets van snapte. Slaaf, onzin, als je van fietsen houdt zoals Jacob en ik, van je krachten meten in een sportieve wedstrijd, van dóórgaan terwijl je bijna niet meer kan, dan is het noodzakelijk dat je fiets loopt als een tierelier, en moet je hem dus goed onderhouden. Dat is een deel van de pret, dat is vóórpret, niets anders.

Maar ik dwaal af. Ik wilde het over Berend hebben die nu al een half jaar bij zijn moeder woont en toch aan mij vraagt om met zijn leraar te gaan praten. Dus zonder haar. Daar zal hij zijn reden voor hebben, al heeft hij die mij niet verteld.

Gisteravond ging ik dus naar zijn school, al zag ik er weinig in. Maar wat moet, dat moet. Praten met een studieloopbaanbegeleider, wat een beroep, je bemoeien met kinderen die je amper kent. Wat gaf die goede man ook al weer voor vak? Beroepscompetenties! Over Berends vorderingen maakte ik me niet druk, wel was ik benieuwd of zijn beroepskeuze hem beviel. Van mij hoefde hij niet bij de politie, het is er niet meer zoals vroeger, maar toch was ik trots dat Berend een geüniformeerd beroep wilde, want laat ik duidelijk zijn: ik heb hem nooit maar dan ook nooit in deze richting gedrongen.

Onderweg op de fiets, mijn gewone stadfiets natuurlijk, bedacht ik nog hoe fijn het was er zonder Carina heen te gaan. Ze zou zomaar kunnen beginnen over Berends toneelstukje in groep drie van de basisschool, of over hoe aardig hij altijd helpt met het scheiden van de was. Daarom had Berend het zo geregeld! Een jongen naar mijn hart. Hij leeft bij zijn moeder, maar hieraan zie je dat hij aardt naar zijn vader, serieus. Niet aankomen met een slap onzinverhaal zoals zijn moeder altijd doet, maar recht op het doel af. Zijn vader zou hem niet voor gek zetten, daar vertrouwde hij op. En gelijk had hij. Al wist zo'n docent

natuurlijk niet wat Berend werkelijk bezielde, ik stond open voor een goed gesprek van mannen onder mekaar.

Om het ijs te breken, stelde ik me met mijn voornaam voor: 'Van der Dunk, de vader van Berend, zegt u maar Karel.' Gelukkig had de goede man een colbertje aan, dat weet je maar nooit tegenwoordig. Na de bekende en noodzakelijke plichtplegingen en formaliteiten, stak René Lauwens van wal: 'U heeft het uitstekende rapport van Beer toch gezien, allemaal voldoende, niets op aan te merken, altijd fijn aan het begin van een nieuwe opleiding. U weet dat Beer een prettige jongen is in de klas, dat Beer goed ligt bij de anderen doordat hij communicatief is en sportief?' Het leken mooie woorden van een verstandige leraar, maar ze troffen me. Béér? Over wie had hij het? Béér, zoals Carina hem altijd noemde? Je noemt een kind geen Beer, ja als babytje misschien, Beertje aan de borst, maar je zet je eigen kind niet voor schut voor zijn vriendjes. Ik hóór haar nog roepen over het schoolplein: Béééér. Had ik dat geweten, had ik hem gewoon Karel genoemd.

Je denkt toch niet dat ik iets liet merken, al kreeg ik zo mijn twijfels. Ik knikte, en hield mijn mond. De leraar ging onverstoorbaar door. Beer had hem in een gesprek onder vier ogen verteld dat hij was gaan twifelen over zijn beroepskeuze. Dat hij erdoor overvallen was nu hij in een groep zat met kinderen die zo duidelijk wisten wat ze wilden,

terwijl hij dat gevoel opeens kwijt was. Of meneer Lauwens met zijn vader wilde bespreken dat Beer graag iets meer met zijn handen zou willen doen. En dan moest ik niet denken aan automonteur, hoe graag Beer ook met me sleutelde, maar aan iets creatievers.

Ha, daar had Berend het dus over gehad, over de Peugeot. Mooi zo. Was hij natuurlijk trots op. Wie had er nou een vader met wie je een hele zomervakantie op jacht ging naar een goede oldtimer, die je de liefde voor sleutelen met de papepel ingoot mét alle nuttige kneepjes erbij. En van wie je de bekleding én de kleur van de auto mocht bepalen, zelfs als je vader die wat bedenkelijk vond.

‘Sleutelen, meneer Lauwens, daar snapte Berends moeder niets van. Een weekend lang met je zoon in de doe-het-zelfgarage om de koppeling te vervangen, eerst de motor eruit, nieuwe koppeling erop, motor er weer in, en dan een proefritje maken en dat je oldtimer dan weer loopt als een jonge veulen. En dan nog iets, die auto moest en zou geel, eigeel. Ik zei nog: we staan voor schut in de straat, maar Berend kwam met bewijzen zoals hij dat noemde, bewijzen van de originele kleur uit de jaren zestig: eigeel, alleen nog te krijgen bij de Peugeotdealer. Nou, ik heb over mijn hart gestreken, het is tenslotte ook een beetje zijn auto, al mag hij nog niet rijden. Wat de burens zeggen kan me niks schelen, nu ik weet dat die kleur origineel is. Ben ik juist trots op, dat Berend dat allemaal heeft uitgezocht. Een jongen naar mijn hart. Dat sleutelen, dat is discipline, dat zit zo in hem, daarom

heeft hij voor een geüniformeerd beroep gekozen, zélf gekozen hoor! Zo'n jongen gaat toch geen creatief beroep uitoefenen, meneer, daar heb ik hem nooit over gehoord.'

Misschien had ik dat laatste niet moeten zeggen, ik weet het niet, maar opeens gooide de studieloopbaanbegeleider het over een andere boeg. 'Berend heeft mij een heleboel verteld, ook dat hij liever bij u was blijven wonen.'

'Ziet u wel!' riep ik nog opgelucht, maar nee, dat vatte die leraar helemaal verkeerd op! Of ik soms bang was dat ik het contact met Beer verloor nu hij bij zijn moeder woonde. Ja, dank je de koekoek. Heeft zeker zelf geen zoon. Opvoeden doe je niet een uurtje in het weekend, dat doe je elke dag terloops. Ik leerde Berend spelenderwijs om uitdagingen aan te nemen, en te winnen óf zijn verlies te nemen. Zat zij hem ondertussen te verwennen het laatste half jaar. Door die nieuwe vriend was ze natuurlijk haar minimale gevoel voor een beetje orde in het bestaan helemaal kwijt. Een bloemenkoopman! Twintig jaar lang nam ik elke zaterdag een bloemetje mee, maar verdomd, een bloemenkoopman. Met zijn drieën op de bank móét Berend natuurlijk wel meepraten over roze rozen en narcissen. Zaten ze vast en zeker met de voeten op tafel, mocht van mij ook altijd hoor, maar dan wel eerst je schoenen uit. Daar kon Carina me flink mee jennen. 'Ja, het mag wel, mááááár... ' zei ze als ik Berend op zo'n redelijke regel wees. Alsof ik daar geen gelijk in had! Redelijk, dat stond me voor ogen, altijd. Dat ik

nu alleen thuis zit en Berend verpest wordt door mijn ex en haar slappe vriend, is dat redelijk? Maar je snapt, dat hing ik hem niet aan zijn neus.

‘Beer wil graag zijn studiekeuze met u bespreken, en heeft me gevraagd u dit te vertellen. Hij trekt erg naar u, dat merk ik aan allerlei opmerkingen, maar hij vindt het niet makkelijk om over zijn passie met u te praten. Ik zeg het maar rechtstreeks tegen u, mijnheer Van der Dunk, Beer heeft er behoefte aan dat u naar hem luistert.’

Dat waren de afscheidswaarden van de heer Lauwens, waar ik wijselijk niet op gereageerd heb. Ziet hij me nog als een verzuurde vader van zo’n actiecomité, nou, dat ben ik heus niet.

Doodop kwam ik thuis, en ik zal eerlijk toegeven, ik was uit het lood zoals ik niet meer was geweest sinds de dood van Jacob. Moest ik daarom alleen naar dat gesprek, die snotaap, doorgestoken kaart! Ik liep naar het schuurtje voor een flesje bier, maar na drie slokken vond ik het genoeg. Ik zou bij mezelf te raden gaan – want streng ben ik altijd geweest – al had ik een moord begaan om Jacob nu bij me te hebben, bij wijze van spreken dan. En op de bank, met mijn schoenen op de tafel, moest ik mezelf bekennen dat die verdorpe schoolmeester me geraakt had in mijn ribbenkast.

Sleutelen aan de koppeling, ja, dat deed ik, maar ondertussen zat Berend te frutten aan zo’n loszittend sierrandje van de bekleiding, met een kromme naald die hij uit het naaimandje van zijn moeder had

gevist. Hoe kwam hij op het idee? 'Pa, ik vind die blauwe bekleding met dat fijne motiefje zo cool! Ik wist niet wat ik hoorde, cool, motiefje? Wekenlang had Berend gegoogled om precies die bekleding op de kop te tikken die bij deze auto hoorde. Discipline is dat toch? Discipline, wat nou passie! Ik denk bij zo'n woord aan een Italiaanse opera maar Berend is wel een jongen van deze tijd hè, met dat rare taalgebruik van deze tijd. Okay zoon, noem jij het passie, ik noem het gewoon discipline, wat dacht je!

Souad Assila

Verliefd

Ze zit tegenover me, haar haren los over haar schouders en haar kleine kin rustend op haar linkerhand. Ik kijk opzij en probeer me te concentreren op het rollenspel van mijn klasgenoten. Het kan me eigenlijk niets schelen wat ze doen, maar ik kan toch zeker niet de hele dag naar Marijke zitten kijken? Ik bedenk me en zoek weer haar blik. Zo gauw ze me aankijkt met haar vriendelijke bruingroene ogen, draai ik mijn hoofd snel weg. Een loser, dat ben ik. Je moet weten dat ik normaal geen problemen heb om met een meisje te praten. Echt niet, maar Marijke is gewoon anders.

In de gang staan twee jongens naar me te seinen dat ik de klas uit moeten komen. Het zijn jongens die bij mij in het dorp wonen. Ik ken ze al wat jaartjes, ze horen bij de vriendengroep. De groep waar ik al jaren lang mijn best voor doe om er echt bij te horen. Maar ja, dat zal nooit gebeuren omdat ik niet echt één van hen ben. Ik steek mijn vinger in de lucht tot onze studieloopbaanbegeleider Marvin me aankijkt.

‘Ja, Malik?’

‘Meneer, mag ik even naar de wc?’ vraag ik. Marvin knikt en ik sta op. Ik zie de jongens snel wegduiken en zodra ik op de gang sta

beginnen ze hard te lachen. 'Ik zit in de les, jongens!'

'Nou en,' zegt Tarik, een lange magere jongen die ik nog nooit zonder een pet op zijn hoofd heb gezien. Ik kijk snel over mijn schouder heen de klas in, recht in de prachtige ogen van Marijke. Heel even ben ik gevangen in haar blik. Vlug draai ik mijn hoofd om, maar niet vlug genoeg. Zakaria heeft het gevolgd. 'Ben je nou al weer naar dat meisje aan het staren?'

Ik voel dat mijn gezicht kleurt.

'Welk meisje,' vraagt Tarik.

'Malik hier is verliefd op een Nederlands meisje,' zegt Zakaria geamuseerd.

'Doe niet zo raar!' protesteer ik.

Tarik grijnst. 'Dus onze Malik is verliefd, op een Nederlands meisje. Wat moet je nou met haar? Ik heb toch zeker ook geen vriendin? Zeker geen Nederlandse.'

'Ik ben niet verliefd,' zeg ik en voel nog net niet mijn neus groeien.

'Wel waar,' gaat Zakaria door. 'Je zit altijd naar haar te staren als we in de aula zitten. Geef maar toe.'

'Hebben jullie mij hiervoor de les uit geroepen?'

'Nee,' zegt Tarik. 'We willen een Marokkaans feest organiseren in het buurtcentrum waar Zakaria stage loopt. We willen jouw hulp.'

'Maar nu je verliefd bent op een Nederlandse, heb je vast geen zin meer in Marokkaanse feesten,' zegt Zakaria.

‘Waar slaat dat op? En jullie kunnen toch geen feest organiseren zonder mij.’

‘Als je maar niet verwacht dat we smartlappen gaan draaien, ‘Tarik lacht om zijn eigen grap.

‘Wacht gewoon op me, okay? Ik heb zo skills.’

‘Ja, en dan ga jij lekker redbull drinken met je meisje en wij maar wachten. Dump haar gewoon man. Ze is toch niets voor jou, ‘Zakaria kijkt me aan of hij alleen het beste met me voor heeft.

‘Ze is mijn meisje niet.’

‘Goed zo. Neem gewoon het vriendinnetje van Ikram, dan kunnen we tenminste met zijn allen wat gaan doen. Weg met Annabel.’

‘Ze heet Marijke!’ zeg ik fel. ‘En het vriendinnetje van Ikram is zo lelijk als de nacht!’

Tarik begint hard te lachen. ‘Dat is waar! Gelukkig is ze verliefd op jou en niet op mij. Anders zou Ikram haar steeds aan mij proberen te koppelen.’

‘Ik wil geen vriendin. Laat gaan man. Nou, wachten jullie op me?’ Ik verander snel van onderwerp voordat zij weer over Marijke beginnen.

‘We wachten,’ zegt Tarik en ze lopen weg. Ik stap het lokaal weer in en ga op mijn plaats zitten. Er is nog een rollenspel aan de gang. Normaal vind ik die vaardigheid leuk, maar nu kan ik er niet van genieten want ik snap niet goed waar ze het over hebben. Ik hoop stilletjes dat Marvin me geen beurt geeft. Marijke durf ik niet meer aan te kijken.

‘Wat gebeurde er nou net?’ vraagt onze begeleider terwijl hij de klas rondkijkt.

‘De jongeren luisterden niet naar hem, ’zegt Marijke. Mijn aandacht is getrokken.

‘Ze liepen over hem heen,’ zegt Aisha.

‘Ja, en hoe kwam dat? Weet jij dat, Dwight?’ Marvin kijkt Dwight aan, die zojuist de rol van jongerenwerker speelde. Dwight fronst zijn wenkbrauwen alsof hij heel erg aan het nadenken is. Opeens richt Marvin zich tot mij: ‘Malik, sta eens op.’

‘Ik heb het maar half gevolgd, meneer, ik was toch naar de wc.’

‘Dat geeft niets. Ga eens tegenover Dwight staan.’

Ik doe wat me gevraagd wordt met lood in mijn schoenen. Ik sta op het punt mijn vriendengroep uitgewooid te worden, wat kan mij dit stomme rollenspel schelen? Wie moet er nu een hele les rollenspelen doen op school? Wat leer ik hier nu van? Tegenover Dwight wacht ik op instructies.

‘Malik, ik wil dat je precies zo gaat staan als Dwight. Concentreren, jongen.’

Ik haal diep adem en doe wat me opgedragen is. Ik laat mijn schouders iets hangen, stop mijn handen diep in mijn zakken en maak me zo klein mogelijk.

‘Hoe voel je je nu?, ’vraagt Marvin.

Wat een rare vraag. ‘Gewoon.’

'Zoals je nu staat. In de schoenen van een ander.'

'Een beetje raar.'

Wat is er zo raar aan?'

'Zijn schouders hangen een beetje.'

'Precies, hoe voelt het om zo te staan?'

Voelen? Ik sta toch gewoon? Wat moet ik nu weer voelen? 'Ja, een beetje raar. Onzeker denk ik.'

'Goed, ga door. Hoe komt het dat je zo voelt, denk je?'

'Doordat ik mezelf klein maak. En met mijn handen in mijn zakken, alsof ik niet echt durf. Onzeker.'

'En dat zien die jongeren natuurlijk meteen,' roept Dwight.

'Precies!', Marvin lacht alsof hij zojuist de lotto gewonnen heeft.

'Door die onzekere houding nemen ze hem niet serieus,' zeg ik en het is alsof ik het eindelijk begin te begrijpen. 'Dus wanneer hij zich sterker opstelt, zullen ze zien dat er met hem niet te sollen valt.'

'Heel goed, Malik. Je non-verbale communicatie zegt meer over je dan je denkt. Je houding, hoe je staat, hoe je spreekt, luider dan woorden. Als je zo onzeker voor een groep jongeren staat, dan zullen ze daar misbruik van proberen te maken. Als je weet hoe dat werkt, kun je er verandering in brengen.'

'Zo simpel!' Ik lach terwijl ik bedenk dat mijn vrienden me zo behandelen omdat mijn lichaamstaal zegt dat dat mag.

'Wat is simpel?' vraagt Marvin.

'Ik gedraag me soms als een hondje dat geaaid wil worden, maar dat wil ik helemaal niet. Door hoepels springen om erbij te horen! Ik wil gewoon mezelf zijn!' De klas begint te klappen en ik realiseer me dat ik al mijn gedachtes hardop aan het uitspreken ben. Maar ik voel me zó goed, dat ik niet meer kan ophouden. Sterker nog, ik wil niet eens ophouden.

'En ik zal jullie nog wat vertellen. Ik ben stapelverliefd op Marijke.'

Henny Verbeek

Harry

‘Harry waar blijf je toch’, mompelt Karin. ‘Je kan toch niet wegblijven, je moet nog eten. Ik heb je eten al klaar gezet. Warme bonen waar je zo dol op bent. Als je langer wegblijft worden ze koud en dat vind je niet lekker.’

Karin loopt heen en weer door haar kamer. Alhoewel, lopen? Ze kan het amper meer lopen noemen, eerder schuifelen. Ze sleept met haar voeten over de grond, ze komen nauwelijks los van het tapijt. Bij elke oneffenheid lijkt het of haar sloffen blijven haken achter losse spulletjes die op de grond liggen. De huiskamer kan wel een goede opruimbeurt gebruiken. Op tafel staat nog gebruikt serviesgoed. Drie kop en schotels met nog wat koffie erin. Resten van een Bastognekoek liggen er verspreid omheen. En op de grond ligt haar lichtbruine vest, weggegeden van de stoel waar ze het overheen had gelegd. Even verderop ziet ze de scherven van wat eens een vaas is geweest. Het tapijt er omheen glinstert in een ovale vorm. Een muffe geur komt ervan af.

Ze staart met haar blauwgrijze ogen naar een punt in de verte. Een traan rolt over haar wangen. Als reactie op het schelle belgeluid, maakt ze een plotselinge, te snelle beweging. Haar voeten kunnen de draai van haar lichaam nauwelijks volgen. Ze helt schuin voorover, dreigt te

vallen maar kan zich nog net vastgrijpen aan de rugleuning van een grote bruine fauteuil. Haastig schuifelt ze naar de voordeur. Ze kijkt verwachtingsvol, een lach op haar gezicht. Met moeite trekt ze de deur naar zich toe.

'Dag mevrouw, mag ik u iets vragen? Ik ben Massoud en ik ben een student van het Vitalis College. Ik volg de politieopleiding en...,' Hij maakt zijn zin niet af maar kijkt haar verbaasd aan.

'Heb je Harry bij je,' vraagt ze.

Massoud wipt van zijn linker- op zijn rechtervoet en herhaalt zijn openingszinnen: 'Mevrouw, ik ben Massoud en ik doe de politieopleiding bij het Vitalis College. Wij doen een veiligheidsproject in deze wijk, samen met de wijkpolitie. We onderzoeken woningen op brandveiligheid en nu willen we weten of u rookmelders heeft hangen en of ze wel goed werken. Mag ik...'

'Roken? Ik rook helemaal niet, lieve jongen. Heb je Harry gezien? Hij is weggelopen. Ik zit al uren op hem te wachten. Hij kan niet lang alleen zijn,' stamelt ze en kijkt Massoud hoopvol aan.

Ze ziet dat Massoud twijfelt en hoort hem aarzelend zeggen: 'Ik weet niet wat u bedoelt.'

'Ik zal je een foto laten zien. Kom maar even verder,' zegt Karin zachtjes. Ze draait zich voorzichtig om en knikt uitnodigend naar Massoud om haar te volgen. Massoud loopt langzaam achter haar de kamer in.

Karin rommelt in een la op zoek naar een foto van Harry. Papier dwarrelt op de grond, een bril volgt. 'Waar is die foto toch?' mompelt ze.

'Mevrouw, mevrouw,' roept Massoud opgewekt. 'Hoe ziet Harry eruit? Als u een beschrijving geeft, kunnen wij hem vast wel voor u opsporen.'

Karin staakt haar zoektocht en draait zich blij om naar Massoud: 'Vroeger had hij krullend haar, maar dat begint hij nu te verliezen, en hij heeft een witte snor. Die kriebelt altijd lekker tegen mijn wangen als hij dicht bij me zit. Kijk maar.' Ze pakt een pluk wit haar van de bank. 'Hij verliest zijn haren. Dit kreeg ik vanmorgen in mijn handen toen ik hem over zijn hoofd streek. Ik denk dat hij ziek is.'

'Het is toch geen kanker?' vraagt Massoud voorzichtig.

'Een janker?' Karin kijkt de jongeman verbaasd aan. 'Nee, hij huilt weleens zachtjes als hij op de bank ligt, maar dat is meer piepen. Misschien weet hij zelf wel dat hij ziek is. Vanmorgen zat hij naast mij op de bank en merkte ik dat hij zijn plas liet lopen. Ik werd zo kwaad dat ik hem zomaar op straat heb gezet. Nu zit ik al uren op hem te wachten. Ik ben bang dat hij niet meer weet hoe hij thuis moet komen. Ik weet niet meer wat ik moet doen. Kan jij hem nu niet snel voor me opsporen?'

'Ja mevrouw, maar dat kan ik niet alleen. Ik zal daarvoor hulp moeten inroepen, ik ga even bellen.'

Karin kijkt met toegeknepen ogen toe hoe de jongen behendig met zijn mobieltje in de weer gaat. Een mobieltje, dat zal hem niet helpen om Harry thuis te krijgen, maar gelukkig hoort ze hem vragen wat hij precies

moet doen voor een geslaagde opsporingsactie.

‘Mevrouw, ik heb Elly gebeld, een andere student van mijn projectgroep. Zij komt er zo aan. Ze raadde me wel aan op zoek te gaan naar een foto van Harry, dat maakt de opsporing een stuk makkelijker.’

‘Ik heb toch al gezocht, mijn jongen.’ Ze zit in elkaar gevouwen op de bank. Haar schouders gaan met korte knikjes op en neer.’

‘Wilt u misschien een beetje water?’ vraagt hij zachtjes.

‘Ja, ja, kijk nou maar eens goed op het dressoir!’ zegt Karin ongeduldig.

Verbaasd loopt Massoud naar een foto, die zilvergerand staat te glimmen op het dressoir. Karin en Harry, zomer 1999, staat er met potlood op geschreven.

‘Maar mevrouw...’, begint Massoud lachend.

Ze hoort niet wat hij verder zegt want de bel gaat met een enorm kabaal. De jongen staat gelukkig meteen op om de deur open te doen, dat scheelt haar mooi weer een loopje. Ze hoort een meisjesstem in de gang, dat zal die Elly wel zijn. En dan voelt ze iets nats en warm op haar wangen. ‘Ha, ben je daar weer, mijn lieve Harry!’ roept ze opgelucht.

‘Mevrouw, dit is Elly, en ... dat is dus Harry,’ zegt Massoud. ‘Ik dacht toch echt dat Harry uw...’

‘Dank je wel, kinderen, dank je wel!’

Indra Snepvangers

Kiezen

‘Esmeralda, dit is de tweede keer dat ik je waarschuw, en de laatste! Blijf je nog even bij de les? Echt belangrijk voor je theorie-examen.’

‘Jaha,’ antwoordt Esmeralda geïrriteerd en draait haar ogen weg. Waarom zegt juffrouw Roos dat nu alleen tegen mij, Evie zat toch ook te kletsen?

Juffrouw Roos is een jaar of vijfendertig, schat Esmeralda. Haar rode haar heeft ze in een knotje zitten waardoor ze echt zo’n stereotype juffrouw is. Esmeralda kent haar niet zo goed want ze heeft op die ene schooldag per week maar een uurtje theorie over haarverzorging. Roos kan je met haar staalblauwe ogen op zo’n manier opnemen of ze dwars door je heen kijkt. Of ze al je geheimen in een keer ziet. Esmeralda heeft daar een hekel aan.

De juffrouw is iets aan het uit leggen over haaronderzoek maar het gaat langs haar heen. Esmeralda wil liever praten over haar vriendje en over zaterdagavond. Ze was met Evie stappen en ze hadden sjans gehad. En ze had al een tijdje niets van haar vriendje gehoord, die had het druk met zijn school en zijn bijbaantje. Maar goed, nu echt even haar mond dicht en haar kop bij de les.

Even later fluistert Evie: ‘Juffrouw Roos is wel erg uit haar hum

vandaag, vind je ook niet?’

‘Ja, inderdaad, ze zal wel ongesteld moeten worden,’ grinnikt Esmeralda terug.

‘Oke, je had mijn waarschuwing gehoord,’ zegt jufvrouw Roos streng, ‘Kom maar vooraan zitten Esmeralda.

‘Ja, dag. Ik zat niet alleen te kletsen hoor. Evie praatte ook.’ Esmeralda kijkt juf Roos boos aan.

‘Toch kom jij nu hier zitten,’ zegt de juffrouw heel kalm.

Met een rood hoofd pakt Esmeralda haar spullen op, loopt naar voren en gooit ze op de tafel. Nu doe ik echt niet meer mee, denkt ze kwaad. Ze staart uit het raam naar de sneeuw die net begint te vallen. De maandag zit er bijna op, gelukkig haar enige schooldag. Morgen kan ze weer naar de kapsalon. Vermoeiend en druk, maar ze heeft het er erg naar haar zin. De eigenaar verwacht dat ze verzorgd voor de dag komt, begrijpelijk als je met mensen werkt. Die willen niet een meisje aan hun hoofd dat stinkt of er niet schoon uitziet. Vanavond nog even haar gelnagels verzorgen, leuk maar wat een klus.

De sneeuw blijft liggen, zo’n vredig gezicht is dat. Vrede, vrede, was er thuis maar vrede. Gisteravond was de bom voor de zoveelste keer gebarsten. Haar ouders hadden elkaar weer voor vies en vuil uitgemaakt. Na de ruzie had haar moeder huilend haar beklag gedaan, en zoals altijd had Esmeralda braaf geluisterd. Ze schudt haar hoofd in

een poging haar gedachten weer bij de les te krijgen of anders wel bij het gesprek met haar vriendin. Als even later de les is afgelopen, pakt ze vlug haar spullen in.

‘Esmeralda, kun jij even blijven zitten?’

‘Wat nu weer? Nu ook nog een preek? Daar zit ik echt niet op te wachten, denkt ze boos. Ze kijkt Evie verontwaardigd aan en fluistert: ‘ik kom zo, hoor!’

Terwijl iedereen het klaslokaal verlaat, wist juf Roos rustig het bord uit. Als ze klaar is, draait ze zich om en gaat tegenover Esmeralda zitten met die blik waar Esmeralda zo’n hekel aan heeft. Nu zullen we het krijgen, denkt Esmeralda gespannen. Als ze denkt dat ik me laat afblaffen omdat ik een beetje kletste, dan heeft ze het mooi fout.

‘Esmeralda, ik merk dat je vandaag nogal snel bent afgeleid. Ook zie ik aan je ogen dat je moe bent. Gaat het wel goed met je?’ vraagt Roos vriendelijk.

Die toon had Esmeralda niet verwacht. Van alles schiet er door haar heen. Hartstikke druk op het werk, haar vriendje dat maar niet terugbelt, gisteravond die ruzie tussen haar ouders en haar hulpeloze en hopeloze lijmpogingen. En dan gebeurt er iets wat lang niet is gebeurd, Esmeralda begint te huilen. Ze huilt zo hard dat alle emoties eruit komen van afgelopen weken, maanden, misschien wel jaren. Ze schokschoudert helemaal terwijl dikke tranen over haar wangen rollen. Roos legt een warme arm om haar heen: ‘gooi het er maar uit!’

Zo zitten ze minuten lang in het lege lokaal. 'Sorry hoor juf, maar het is me allemaal even teveel.'

'Wat is je precies teveel?' vraagt Roos vriendelijk.

'Mijn werk, en mijn vriendje belt maar niet.'

'Is dat het enige wat je dwarszit? vraagt Roos terwijl ze weer op zo'n manier kijkt of ze al haar geheimen allang kent.

'Mijn ouders hadden gisteravond ruzie,' zegt ze nog naschokkend van het huilen.

'Jouw ouders waren toch uit elkaar, of heb ik het mis?'

'Ja, maar ze kunnen ook niet zonder elkaar en als ze dan weer samen zijn vliegen ze elkaar al snel weer in de haren.'

'En wat voel jij dan?'

'Ik probeer dan altijd de boel te sussen.'

'En lukt dat?'

'Voor dat moment vaak wel maar ik weet dat het de volgende keer weer hetzelfde liedje is,' antwoordt Esmeralda somber.

'En hoe voel jij je dan uiteindelijk, Esmeralda?'

'Verdrietig, zoals nu,' zegt ze ontmoedigd.

'Denk je dat jij, hun kind, hun problemen kan oplossen?' vraagt Roos met haar doordringende blik.

'Nee, maar ik probeer het toch. Ik moet voor mijn moeder zorgen'

'En wie zorgt er dan voor jou?'

'Ik red mezelf heus wel.'

‘Kies je wel eens helemaal alleen voor jezelf?’ vraagt Roos met een bezorgde blik.

Wat een vragen, hoe komt juf Roos toch op zulke vragen, en dan weer die blik! ‘Nou nee,’ antwoordt Esmeralda. ‘In ieder geval niet zonder me schuldig te voelen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat... ik weet het eigenlijk niet,’ zegt ze ontmoedigd. ‘Ik voel me verantwoordelijk. Soms denk ik dat hun ruzie door mij komt. Ik ben hun kind en zonder mij waren ze vast veel gelukkiger. Dan hadden ze ieder hun eigen weg kunnen gaan. Maar dan bedenk ik tegelijkertijd ook dat ik er niet voor gekozen heb om geboren te worden. Misschien wordt het tijd om mezelf op de eerste plaats te zetten. Ik weet toch dat ik hun problemen niet voor ze op kan lossen.’

‘Wat goed dat je dat inziet,’ fluistert Roos onder de indruk. ‘Hoe ga je dat aanpakken?’

‘Misschien rustig aan mijn ouders uitleggen dat ik hier niet zo goed mee kan omgaan?’ vraagt Esmeralda voorzichtig.

‘Dan bescherm je jezelf in ieder geval beter,’ concludeert Roos.

‘Ja,’ zegt Esmeralda, ‘dat ga ik zeggen. Ik leg uit dat ik teveel hun problemen meesleep en dat ik gewoon ook kind wil zijn zonder al dat gezeur.’

‘Denk je dat dat verstandig is, het woord gezeur gebruiken?’

‘Nee, natuurlijk niet, ik moet andere woorden kiezen, maar dat

lukt me wel!

‘En Esmeralda, hoe voel je je nu?’

‘Heel vreemd, eigenlijk wel opgelucht, maar dit blijft wel tussen ons hè juf, niemand anders hoeft dit te weten hoor.’ Esmeralda kijkt een beetje bezorgd.

‘Natuurlijk meis, en als je nog een keer je hart wilt luchten, dan ben ik er voor je. Weet je wat ik nu zie?’

‘Nou, wat dan?’ Nieuwsgierig trekt Esmeralda haar wenkbrauwen op.

‘Een meisje met lef om te kiezen voor zichzelf. Dat zou iedereen moeten doen, kiezen,’ concludeert juf Roos een beetje afwezig.

‘Ik wil een eigen kapsalon beginnen Juf,’ zegt Esmeralda trots maar ook om het gesprek op een ander onderwerp te laten komen.

‘Wat ontzettend leuk, ik zie jou dat ook helemaal doen!’ Voor het eerst voelt die indringende blik van juf Roos heel anders aan. De juf kijkt haar aan met een blik van warmte, geloof in haar kunnen en trots.

Soms heb je gewoon iemand nodig die naar je luistert.

Wendy Wiebenga

De toezichthouder

Gelukkig, ze sliep nog. Dennis verliet stilletjes het bed om koffie te zetten. Meestal kroop hij nog even tegen Linda aan voor hij ging werken, maar vandaag niet. Als hij haar wakker zou maken, kreeg hij standaard dat gezeur. Daar had hij nu dus geen zin in. Even naar het nieuws kijken, brood smeren, douchen en snel ervandoor.

Opeens stond Linda voor zijn neus in een van zijn t-shirts: 'Goedemorgen lieverd, kom je niet nog even in bed?'

Ze zag er fantastisch uit met haar blonde haar helemaal in de war. Als ze net wakker was, was ze op haar mooist.

Dennis greep zijn boterham van het aanrecht, deed zijn jas aan en liep de gang in. 'Ik moet gaan schatje, ik heb haast, de eerste schooldag is het altijd extra druk, tot vanavond.' Toen hij de deur achter zich dichttrok, hoorde hij Linda nog net roepen: 'Veel plezier met het toezichthoudertje uithangen!'

Altijd weer hetzelfde liedje, toezichthoudertje, dat woord gebruikte ze nou altijd. 'Ik leg het nog één keer uit, ik werk met studenten!' riep hij, al kon ze hem vast niet meer horen. Wat zeurde ze toch? Toen hij geen baan had was het niet goed en nu hij conciërge was bij het Vitalis, was het nog niet goed. Gisteravond had hij nog zo gezegd dat

ze daarmee moest ophouden, ze haalde het bloed onder zijn nagels vandaan.

Op de fiets kwam Dennis al snel studenten van het Vitalis tegen. ‘Dennis, hoe was je vakantie?’ hoorde hij achter zich, dat was vast Janneke. Toen hij zich omdraaide, kwam net Mohammed naast hem fietsen: ‘Hé Den, alles goed?’

Zijn chagrijnige humeur verdween als sneeuw voor de zon. Heerlijk, die studenten! Dennis graaide naar zijn mobieltje om nog voor zijn werk Mart te bereiken: ‘Ik zit al op de fiets, man. Maar even een vraagje over vanavond. Ik heb weer afleiding nodig, je begrijpt me wel...’

Onderweg naar het fietsenhok grabbelde Dennis naar zijn sleutels in zijn jaszak. Hij voelde een snoeppapiertje, kruimels van een gevulde koek, vijftig eurocent voor een karretje en een knoop van een jasje van Linda. Linda werd bedankt. In zijn andere zak vond hij zijn sleutelbos. Licht in paniek keek hij om zich heen. Door dat gezeur vanmorgen had hij zijn portemonnee op het bureau laten liggen. Hij draaide het hek met een verhit gezicht open en zette zijn fiets weg.

‘My love don’t cost a thing,’ zong Dennis terwijl hij in de aula de tafels en stoelen aan de kant schoof voor de volgende dag. Hij zong vaak van alles en nog wat zonder erover na te denken, maar opeens stond hij stil bij de tekst. Aan liefde zat inderdaad geen prijskaartje!

Linda moest hem gewoon nemen zoals hij was, of anders maar ophoepelen.

Vlak voor zijn vertrek zag hij achter de balie zijn portemonnee liggen. 'Heeft Linda die gebracht?' vroeg Dennis aan collega Jan.

'Ja, ze is net een kwartiertje weg, voor je koken zei ze nog.'

Dat bedoelde hij nou. Ze gaf zijn portemonnee af en wist dan niet hoe snel ze weer weg moest zijn, respectloze trut. Ze had op zijn minst even hallo kunnen zeggen. Goed dat hij naar Mart ging, ze moest het maar voelen. Misschien kon hij beter een nachtje wegblijven.

Dennis zette het op een scheuren. Koptelefoon op met een fijn muziekje, genieten van het zonnetje dat eigenlijk zijn zicht belemmerde omdat het nogal laag stond, en zijn gedachten op nul.

Er klonk een piepje uit zijn jaszak. Linda natuurlijk, hij had al lang thuis moeten zijn. "Waar blijf je, maat?" Een berichtje van Mart. "10 min. nog," sms'te hij terug.

Toen hij de hoek van de straat omsloeg, zag hij meteen de auto van Linda staan. Ze wist hem ook altijd te vinden! Als ze nou eens nadacht waarom hij naar Mart ging zonder haar te bellen. Het liefst draaide Dennis zich nu om. Maar als hij wegging, vertoonde hij vluchtgedrag, en hij was toch geen watje!

Met een klap zette hij zijn fiets tegen een muurtje en draaide drie dikke sloten dicht. Toen hij opkeek, kwamen Mart en Linda op hem

toelopen. Mart had een arm om Linda heen, het moest niet gekker worden!

Voor Dennis iets had kunnen zeggen, begon Linda te ratelen: 'Oh Dennis, ik heb je in actie gezien op je werk! Ik had je portemonnee zien liggen op het bureau en ik moest boodschappen doen, dan lag het Vitalis college toch op mijn route. Achter het muurtje naast de conciërgerie besloot ik even te wachten want ik zag dat je je handen vol had aan twee meiden die elkaar gillend en krijsend in de haren waren gevlogen. En jij liet je werk liggen, de stoelen die je aan het opruimen was schoof je met een zwaai aan de kant en je schoot er als een speer op af om ze uit elkaar te trekken. Ruzie, dacht ik, en jij was het aan het oplos...'

'Dat soort dingen doe ik elke dag, schat, dat hoort bij het werk van een toezichthoudertje. Maar wat heb jij hier te zoeken?' schreeuwde hij uit. 'Zeg Mart, jij hebt haar toch niet gebeld, ik dacht dat we vrienden waren!'

'Dennis, schat, luister alsjeblieft! Ik weet toch dat je altijd naar Mart gaat als er iets is,' zei Linda. 'Je was vanmorgen woedend toen je vertrok, ik ben niet gek Dennis! Maar mijn verhaal is niet af, waar was ik gebleven? Oh ja, jij was het aan het oplossen met die meiden. Ik zag dat je met ze in gesprek ging, dat ze na een tijdje elkaar een handje gaven. En ik zag je trots, je straalde helemaal!'

'Tja,' zei Dennis. 'Weet je wat het met jou is? Jij hebt geen oren!'

Hoe vaak heb ik niet verteld wat mijn werk inhoudt? Trouwens, waarom heb je toen niet even op me gewacht?’

Hij bukte zich om de drie sloten van zijn fiets weer open te maken.

‘Nou Dennis, wat dacht je? Ik schaamde me omdat ik je werk zo verkeerd had ingeschat. Toen werd ik bang dat je me zou zien en ben ik er op een holletje vandoor gegaan. In het halletje botste ik tegen Jan op, gaf hem je portemonnee en zei dat ik haast had omdat ik voor je moest koken.’

‘Lekker slap van je.’

Hij sprong op zijn fiets en stak de weg over. Die ochtend had Linda hem in zijn t-shirt nog de les staan lezen, maar nu sprak ze toch wel anders. Zou ze eindelijk spijt hebben van al die keren dat ze zo bot tegen hem had gedaan?

Aarzelend keek hij over zijn schouder. Linda stond op de stoep te snikken en Mart stond er wat hulpeloos naast. Zelfs als ze hilde was ze nog hartstikke mooi.

‘Linda, hé Linda!,’ riep Dennis.

Linda keek voorzichtig op.

Dennis gooide zijn fiets neer, rende naar haar toe en pakte haar stevig vast. ‘Linda, schatje van me!’

‘Kom jongens,’ mompelde Mart, ‘etenstijd, of hebben jullie geen trek?’

Gert Kruitbosch

Moordwif

Als Johan wakker wordt, ligt zijn vrouw rustig naast hem te slapen. Voorzichtig schuift hij de lakens opzij. Zonder Elke wakker te maken, stapt hij het bed uit en trekt zijn pyjamabroek aan. In de gang hoort hij Miriam al brabbelen. Op handen en voeten loopt hij haar kamertje in, kruipt tegen haar bedje op, likt haar over haar wang en blaft zachtjes. Ze kirt het uit van het lachen en klimt snel op zijn rug voor een rondje door de kamer. 'Waf woef, waf woef, we gaan het ontbijt klaarmaken voor mama en Jaric.' Samen lopen ze de trap af. Miriam pakt heel voorzichtig de bordjes uit de kast. Intussen zet Johan koffie, maakt vruchten schoon voor een smoothie en smeert een paar crackers. De eieren koken als Elke de keuken binnenkomt met Jaric op haar arm. Johan omhelst haar met een glimlach: 'Goedemorgen schat, lekker geslapen?'

'Prima, prima. 'Elke geeft Miriam een complimentje en stopt Jaric in zijn kinderstoel. 'Johan, moest jij vanochtend niet eerst naar het Vitalis voor de evaluatie van Vital Ladies? Spannend, ben benieuwd wat de school ervan vond, voor onze salon was het in ieder geval een succes.'

'Ja, dat project was een goed idee van mij, ' zegt Johan met een knipoog.

‘Ho ho, dat Arno en ik jou hebben moeten overhalen ben je zeker vergeten!’

Vol overtuiging had Elke een jaar geleden tegen hem gezegd: ‘Jij zorgt voor een nieuw kapsel, ik voor een nieuwe look en Arno voor passende kleding, dat kan niet mislukken Johan. We zorgen dat die vrouwen er mooi en aantrekkelijk uitzien, ook al hebben ze kanker. Zo krijgen ze weer hun gevoel van eigenwaarde terug.’ Maar het was knokken geweest in het begin. De leerlingen van het Vitalis vonden het een eng idee om pruiken te moeten kappen voor vrouwen met kanker. Gek eigenlijk dat ze dezelfde angsten voelden als hij in het begin.

‘Elke, je hebt gelijk gekregen schat, en die evaluatie zal wel goed uitpakken.’ Johan kust zijn vrouw, dochter en zoontje en gaat ervandoor. ‘Ik heb een verrassing voor je,’ roept Elke hem na. ‘Tot vanmiddag in de zaak.’

Voor de school is er gelukkig een parkeerplaatsje vrij.
‘Goedemorgen dames.’

‘Goedemorgen meneer,’ zeggen drie studentes terwijl ze hun sigaret wegmoffelen. Johan loopt in de hal direct de conciërge tegen het lijf, die nooit zijn bedrijfskleding draagt. ‘Ze hebben die Vitalis-shirts ook in jouw maat Marc,’ zegt Johan lachend.

‘Ze zitten in de was,’ bromt Marc. ‘Maar wat heb ik jou een tijd niet gezien. Hoe staat het, en vooral, hoe is het met je moeder?’

Marc was niet de enige die altijd naar zijn moeder vroeg. Het was al halverwege het Vital Ladies project dat Johan haar bij thuiskomst onverwacht op de bank trof. 'Hé mam, verdwaald? Je komt nooit op woensdag, fijn dat je er bent, eet je mee?' had Johan nog vrolijk gevraagd. 'Nee jongen, ga maar effen zitten.' Johan was geschrokken naast haar gekropen. 'Jongen, ik heb kanker, borstkanker.' Zonder nadenken had hij gestameld: 'Wat hede nouw gedaan menske?'. Waarop ze alleen maar zei: 'K zou't nie wete m'n jong'.

'Prima Marc, ze heeft het moeilijkste achter de rug, de laatste chemo is alweer zes weken geleden,' zegt Johan. 'Het komt wel goed, het is een sterke vrouw, thanks for asking.'

Hij loopt door de kantine naar het lokaal, verrast door de goede sfeer. Toen hij zelf op de kappersopleiding zat, zag hij dat niet zo, hij was geen stuudje. Pas tijdens zijn stage, pakte Johan elke trainingsavond mee. 'Hallo Zeki, hai Louisa, hoe staat het leven hier?'

'Prima,' zegt Zeki. 'Onze salons beginnen goed te lopen. Leerzaam voor de studenten om met echte klanten te werken. Vital Ladies heeft daarin het goede voorbeeld gegeven, al was het voor de studenten niet altijd even makkelijk om geconfronteerd te worden met zulke kwetsbare mensen.'

Niet alleen voor hen, schiet het Johan door zijn hoofd, zijn eigen moeder wilde niet meedoen. 'Kind, ik kom het huis niet meer uit en er komt niemand meer in, behalve Elke en jij. Ik voel me zo vies, zo

ziek, zo lelijk, ik kan het echt niet aan dat een paar studentjes mij gaan bekijken om me te restylen.'

'Maar Zeki, ook die vrouwen hebben het nodige moeten overwinnen om deel te nemen, dat weet ik van mijn moeder die ik niet over de streep heb gekregen, je weet het. Het is niet niks je te laten bekijken door vreemde ogen als je je zo ziek voelt,' reageert Johan.

'Klopt, dat gaven ze aan op de evaluatieformulieren, dat de studenten wat onwennig waren. Juist daarom is het zo'n geslaagd project.'

Ondertussen geeft Louisa hem kopieën van twee krantenartikelen: 'Had je die al, Johan? Eén artikel over ons project, waarin ook de horeca-bijdrage van het Cingel College wordt geprezen, en één artikel over onze kledingsponsor Arno van Calluci. Fijn hoor, die publiciteit. Maar hoe is het met jouw moeder, heeft ze die pruiк al op?'

Als het over zijn moeder gaat, voelt Johan steeds snel de tranen opkomen.

'Sorry Louisa, ik was even afgeleid, nee, mijn moeder wil nog steeds geen pruiк. Gelukkig heeft ze wel nieuwe kleding willen passen, veilig bij ons thuis, omdat de kleding van Arno kwam, die ze al zo lang kent als mijn beste vriend. Prachtig stond het haar, ook met die kale kop. Het is zo'n mooi, krachtig figuur, die komt met alles weg. Het is fantastisch dat dit Vital Ladies project zo goed verlopen is, thuis

zitten we er nog middenin. De pruik ligt klaar, dat weet ze, maar ik krijg mijn moeder echt niet naar buiten.'

Na de evaluatie van het Vital Ladies project haast Johan zich naar zijn zaak, al moet hij even stoppen bij Teurlings om een progrèstaart voor zijn moeder te kopen. Vóór de lunch kan hij nog twee klanten knippen en kleuren. Vrouwen mooi maken, een mooier beroep is er toch niet. Na de lunch een make-over, dat is nog het boeiendste van zijn vak. Jammer dat hij niet weet of het een bekende of een nieuwe klant is. Elke is blijkaar vergeten haar naam te noteren in de agenda. Niet vergeten te vragen tijdens de lunch, als ze gezellig aan de grote tafel bijpraten over ieders belevenissen. Een uitstekend idee van Elke om daarvoor de zaak drie kwartier te sluiten, ook om rustig de plannen te bespreken voor wedstrijden, shows en andere evenementen, denkt Johan trots.

Johan zet net het laatste kopje en bordje in de vaatwasser van de pantry als de bel gaat. 'Vast onze nieuwe make-over klant,' roept Elke terwijl ze naar de deur loopt. 'Of Arno. Ik kom er zo aan,' zegt Johan. Hij gaat snel naar het toilet om nog even zijn polsen onder de koude kraan te houden. Na een heftige ochtend wacht hem een spannende maar ook altijd inspannende middag. Rustig loopt hij de schoonheidssalon binnen, waar Elke en Arno al druk in de weer zijn. Hij gaat naar de stoel toe waar een vrouw voor de spiegel op de behandeling zit te wachten.

Pas als hij in de spiegel kan kijken, ziet hij wie het is.

‘K ha wa meer tijd nodig, jongen,’ zegt ze met zachte maar vastberaden stem.

‘t Is goe zo, ma.’ Johan draait zich om naar Elke en Arno: ‘Kom, we gaan dit moordwif eens onder handen nemen.’

Dankwoord

Deze verhalenbundel is tot stand gekomen onder de inspirerende begeleiding van tekstschrijver en trainer Marieke de Ridder, die ook de eindredactie voerde. Zij deed ons haar verhaal *Sleutelen* cadeau, dat ze speciaal voor het Vitalis College schreef.

De auteurs

Hoe gaat het eraan toe op het Vitalis College? Wie dat wil weten, moet deze verhalenbundel lezen. In de verhalen spelen studenten en afgestudeerden, ouders, medewerkers van de school en mensen uit de omgeving van de school de hoofdrol. Mensen met goede en slechte kanten, mensen die verlangen en teleurgesteld raken, die vallen en weer opstaan. Het zijn tragische verhalen, maar ook roerende en vrolijke. En in elk verhaal vallen wel de waarden te ontdekken die de cultuur van het Vitalis bepalen. Want al zijn de verhalen verzonnen, ze zijn wel allemaal gebaseerd op ware voorvallen en gebeurtenissen uit het leven op het Vitalis College.